

Sygn. akt II W 1006/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

31 lipiec 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Grzebiń

Protokolant Sabina Pętelska

po rozpoznaniu w dniach 28 grudnia 2017r., 6 lutego 2018r., 27 marca 2018r., 24 maja 2018r. oraz 17 lipca 2018r.

sprawy przeciwko **M. C.**

synowi W., A. zd. P.

ur. (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 9 marca 2017 r. około godz. 10:50 w S. na ul. (...) (skrzyżowanie z ul. (...)) będąc na drodze publicznej kierował pojazdem m. V. (...) o nr rej. (...) i nie zachował należytej ostrożności uderzając w poprzedzający pojazd m. V. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa dla K. Z. (1), I. F.

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **M. C.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpow w zw. z art. 627 kpk zasądza od obwinionego **M. C.** na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) zł, a także obciąża go kosztami pisemnej opinii biegłego J. W. w kwocie 1040 (jeden tysiąc czterdzieści) zł, a także 121,08 (sto dwadzieścia jeden 08/100) zł tytułem ustnej opinii uzupełniającej w sprawie, jak również zasądza od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. Z. (1) kwotę 345,60 (trzysta czterdzieści pięć 60/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 09.03.2017r. ok. godz. 10.50 obwiniony M. C. jechał ul. (...) w S., kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...). Przy skrzyżowaniu z ul. (...) zatrzymał się za pojazdem marki V. (...) nr rej. (...), kierowanym przez pokrzywdzonego K. Z. (1). Obydwa pojazdy jechały drogą podporządkowaną i zatrzymały się aby zjechać ze skrzyżowania i kontynuować jazdę. K. Z. (1), kierujący taksówką wioził pasażerkę I. F..

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego M. C. k. 33-34, 61-62

- zeznania świadków K. Z. (1). 16-17, 62, I. F. k. 25-26.

Pokrzywdzony zatrzymał się przed znakiem (...) i zaciągnął hamulec ręczny, oczekując na przejazd samochodu jadącego ul. (...). I. F. siedziała z tyłu jego taksówki, po prawej stronie.

Dowód:

- zeznania świadka K. Z. (1) k. 16-17, 62.

Skrzyżowanie powyższe oznakowane jest znakiem stop i linią ciągłą. Pojazd K. Z. (1) zatrzymał się na lewym pasie (obwiniony za nim). W pewnym momencie obwiniony rozpoczął (z prawej strony), omijanie pojazdu pokrzywdzonego. Omijając ten pojazd, obwiniony otarł stojący pojazd K. Z. (1). Otarcie nastąpiło przednim zderzakiem pojazdu obwinionego z lewej strony zderzaka i lewym błotnikiem. Spowodowało to uszkodzenie pojazdu obwinionego na długości ok. 40 cm. Powyższe omijanie spowodowało zarysowanie powłoki lakierowanej zderzaka tylnego na prawym narożniku w pojeździe K. Z..

Dowód:

- zeznania świadków K. Z. (1) k. 16-17, 62, I. F. k. 25-26

- protokoły oględzin pojazdów k. 9-12

- materiał fotograficzny k. 37, 66

- pisemna opinia biegłego sądowego inż. J. W. k. 79-81 i ustana opinia

uzupełniająca tego biegłego k. 92

- policyjna notatka urzędowa k. 6

- pisemne oświadczenie świadka I. F. k. 18.

Obydwaj kierowcy wysiedli tuż po zdarzeniu ze swoich pojazdów. Policję wezwał obwiniony. Pokrzywdzony nie wezwał policji, gdyż uznał, że uszkodzenia w jego pojeździe są minimalne.

Dowód:

- zeznania świadka K. Z. (1) k. 16-17, 62.

Na miejsce zdarzenie przybył patrol policji w składzie (...). Odebrali oni od obydwu uczestników kolizji oświadczenia co do jego przebiegu. Uczestnicy przedstawili wykluczające się wersje, zrzucając na siebie nawzajem odpowiedzialność za zdarzenie.

Dowód:

- zeznania funkcjonariuszy policji R. J. k. 71, M. A.

k. 71-72.

Funkcjonariusze ci w postępowaniu wyjaśniającym nie składali zeznań. Sąd ujawnił notatkę ich autorstwa na k. 6 akt sprawy, której treść w/w podtrzymali, a w protokole rozprawy na k. 71 pojawił się błędny zapis.

Obwiniony M. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie naruszył żadnych przepisów. Gdy zatrzymał się na skrzyżowaniu za pojazdem pokrzywdzonego auto K. Z. (1) stoczyło się na jego samochód.

Sąd stwierdził co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wersji jego przeczą bowiem obiektywne i przekonujące dowody przeciwnie – wykazujące sprawstwo i winę M. C. w zakresie zarzucanego mu czynu. Za jego sprawstwem i winą przemawiają takie dowody jak spójne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie uzupełniające się zeznania świadków: K. Z. (1) i I. F., opinia biegłego inż. J. W., protokoły oględzin obydwu pojazdów, materiał fotograficzny pojazdów, pisemne oświadczenie I. F. złożone dla pokrzywdzonego tuż po zdarzeniu.

Z uzupełniających się zeznań pokrzywdzonego i I. F. wynika, że pojazd K. Z. (1) cały czas stał i że to omijający samochód kierowany przez M. C. zahaczył „otarł” się o auto pokrzywdzonego. I. F. jest świadkiem całkowicie obiektywny i bezstronny, niezainteresowany w określonym rozstrzygnięciu tej sprawy. Za sprawstwem i winą obwinionego przemawiają również dowody z dokumentów, w postaci oględzin obu pojazdów biorących udział w kolizji i fotografii tych pojazdów. Z dowodami tymi bezpośrednio powiązana jest opinia biegłego inż. J. W. z zakresu techniki pojazdów i przepisów ruchu drogowego. Symulacja tego biegłego, wykonana w systemie V-SIM wykazała, że gdyby prawdziwa miała być wersja obwinionego, to na błotniku przednim jego samochodu wystąpiłaby deformacja w głąb błotnika, w kierunku działania impulsu siły. Tymczasem lewe naroże przedniego błotnika samochodu obwinionego przemieszcza się po narożniku prawym zderzaka samochodu V. (...), powodując jego uszkodzenie na znacznej długości błotnika (jak na zdjęciu załączonym do opinii). Dowodzi to, wraz z innymi powołanymi dokumentami, słuszności wersji K. Z. (1). Obowiązkiem obwinionego było zachować odpowiednią odległość od samochodu pokrzywdzonego, czego nie uczynił. W kontekście wszystkich powołanych wyżej dowodów, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. C. (matka obwinionego), jakoby słyszała, gdy dzwonił do niej obwiniony, iż z treści ich rozmowy wynikać miało, że K. Z. (1) bierze na siebie odpowiedzialność za kolizję (miało na to wskazywać rzekome stwierdzenie pokrzywdzonego, że uszkodzenia obwinionego wystarczy wyszpachlować). Również to, że A. C. jest matką obwinionego w znacznej mierze odbiera walor wiarygodności zeznaniom tego świadka. Sąd uznał w świetle wszystkich powołanych wyżej dowodów i okoliczności, że sprawstwo i wina M. C. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, a złożone przez niego wyjaśnienia są tylko przyjętą przez niego linią obrony.

Dokonując oceny wiarygodności występujących w sprawie w sprawie świadków Sąd stwierdził co następuje; Świadek K. Z. (1) jest pokrzywdzonym w sprawie. Jednakże Sąd w pełni dał wiarę jego zeznaniom. Są one bowiem spójne z innymi dowodami zebranymi w sprawie, a w tym z zeznaniami w pełni obiektywnego świadka I. F., funkcjonariuszy policji M. A. i R. J., opinią biegłego inż. J. W., z dokumentami w postaci oględzin obydwu pojazdów i fotografii obrazujących ich uszkodzenia. Świadek I. F. jest świadkiem w ocenie Sądu całkowicie bezstronny, niezainteresowany w określonym rozstrzygnięciu tej sprawy. To samo dotyczy funkcjonariuszy policji podejmujących interwencję w tej sprawie tj. R. J. i M. A.. Natomiast z dużą dozą ostrożności Sąd podszedł do zeznań świadka A. C.. Jest ona bowiem matką obwinionego, a przy tym nie była przy zdarzeniu. Jest z oczywistych względów zainteresowana w określonym rozstrzygnięciu tej sprawy. Za w pełni wiarygodną i rzetelną, spełniającą wymogi ustawowe Sąd uznał opinię biegłego sądowego inż. J. W.. W pełni przekonujące i wiarygodne są również dowody z dokumentów publicznych w postaci protokołów oględzin pojazdów, policyjnej notatki urzędowej, fotografii.

Obwiniony M. C. działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw. W dniu 09.03.2017r. bowiem około godz. 10.50 w S. na ul. (...) (skrzyżowanie z ul. (...)), będąc na drodze publicznej kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) i nie zachował należytej ostrożności uderzając w poprzedzający pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa dla K. Z. (1), I. F..

Jako okoliczności obciążające dla M. C. Sąd uwzględnił wysoki stopień szkodliwości społecznej zarzucanego mu czynu, przejawiający się nagminnością tego rodzaju wykroczeń tak na tutejszym terenie jak i w skali całego kraju. Ponadto obwiniony ten był już w przeszłości wielokrotnie karany mandatami policyjnymi za liczne wykroczenia drogowe.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił fakt, że obwiniony ten prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zawodowo.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że właściwą karą zasadniczą dla M. C. będzie kara grzywny. Za współmierną, dostosowaną do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu oraz możliwości majątkowych tego obwinionego Sąd uznał grzywnę w kwocie 300 zł. Kara w takiej właśnie wysokości spełni swoją odpowiednią rolę społeczną. Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepisy art. 118 § 1 i 3 kpow w zw. Z art. 627 kpk.